

Det ubedragelige punkt

Erindringsroman

Carsten Ploug Olsen

"Men her begynder en helt ny historie. Historien om et menneskes gradvise fornyelse, om hans langsomme genfødsel, om hans overgang fra en verden til en anden, hans erkendelse af en ny, hidtil uanet virkelighed."

Fjodor M. Dostojevskij, "Forbrydelse og Straf"

Forspil i helvede

Månelysset falder ind gennem vinduerne hvidt, koldt og hårdt som mit lem. Luften synes at være fuld af tavse skrig.

Jeg har været der før. Siden jeg så hende. I badet. Ofte imod min vilje. Jeg er draget dertil af sort tvang.

Den dag kom jeg intetanende ud i badeværelset. Jeg så det straks. Den begyndende behåring. Jeg frøs. Et overvældende, glimtende mørke eksploderede i mine tanker.

Nu er jeg inde hos hende. Hun sover.

Jeg lister hen til sengen. Ser på hende. Hun ligger på ryggen. Forsigtigt fører jeg hånden ind under dynen. Finder hendes trusser. Finder trussekanten. Fører hånden ind mod midten. Uendelig forsigtigt løfter jeg trussekanten, og lader min hånd glide ned...

Pludselig slår hun øjnene op. Alt eksploderer. Jeg løber ind på mit eget værelse, jeg hører døren smække bag mig. Jeg kaster mig ned på min egen seng.

Og der ligger jeg. Jeg er kun mørke. Tankerne hvirvler rundt, for hurtigt til at jeg kan registrere dem. Jeg falder i søvn.

"Det er sgu da rigtigt" hører jeg hende råbe næste morgen oppe ovenpå. Jeg sidder i køkkenet. Og i mit hoved fødes et vældigt had imod hende. Fordi hun sladrer og ikke kommer til mig.

Bedøvet cykler jeg hen til gymnasiet, og klæder om til gymnastiktimen.

Laust og Jens og alle de andre løber intetanende rundt på boldbanen. Jeg føler kun rædsel. Og undren.

"Her slutter historien om Carsten Ploug Olsen" tænker jeg, da jeg ser ud over pladsen, og mørket opsluger mig, æder mig.

I

Kampen begynder

"Jeg er Gudfader, du skal kæmpe" siger stemmen i lyset. Jeg drømmer. Først mørke, så dette mægtige lys, der flyder ned i min tanke. Jeg holdes fast bagfra. Siden jeg gik ind til hende, siden jeg så hende i badet, har jeg haft disse lammelsesdrømme i indsovningsfasen. Nu er det særlig slemt.

Jeg nikker og prøver at vende mig om for at se, hvad det er, der holder mig fast. En tiltagende hyletone i mit hoved. Jeg tror, at jeg vil se min far, hvis jeg vender mig helt. Min far som djævel.

Men det kan også være Gud. Et sted ude fra mørket flyder en tanke ind i mig. "Du må ikke se mig".

Og jeg tænker i drømmen på bibelens ord om, at intet menneske må se Gud.

Så jeg opgiver at vende mig om. Jeg vågner fuld af fortrydelse over, at det ikke lykkedes mig at se det, der holdt mig fast. Men jeg er klar til kamp. Det kan begynde.

Far og søn

Noget sort stiger op i mig. Jeg drømmer. Det er som sorte, stærke bølger. Mit ansigt og hele min krop fordrejes. Jeg ved, at centrum er i venstre side af hovedet, og jeg tænker i drømmen med rædsel, at jeg ingen afstand har til dette mørke.

Jeg er kun mørke. Had. Mit blik søger op gennem etagerne, op til far og Hannes soveværelse, op til far. Det er ham, jeg hader så voldsomt.

Jeg husker. Tiden før skilsmissen. Jeg ligger på min fars mave en aften. Han er ved at lære mig klokken. Det er trygt og varmt.

Så ser vi et rødt, blinkende lys på den mørke aftenhimmel udenfor. Min far har fortalt mig, at han engang har set en UFO. "Måske er det en UFO", siger jeg. "Ja, måske" siger han smilende.

Der findes kun os to og vores kærlighed.

En nat vækker han mig. Det har vi aftalt. Der er boksekamp i fjernsynet mellem Muhammed Ali og Joe Frazier. Det er i sort-hvid. Jeg putter mig ind til ham, ser de første par minutter, og falder så i søvn i hans arme.

En dag er der tyrefægtning i fjernsynet. Far vil vise mig det, men det må jeg ikke for mor. Hun stiller sig op foran skærmen, så vi ikke kan se noget. Det er meget irriterende, og vi synes, at hun er lidt sippet.

Jeg husker min fars kærlighed og min mors uforklarlige sorg.

Jeg sidder i bilen på forsædet. Min far kører. "Hvis nu mor og jeg skal skilles, hvem vil du så helst bo hos" siger han. Jeg føler det, som får jeg en hammer i hovedet. "Hos mor!" skrider det i mig. "Hos dig" svarer jeg.

Og sådan bliver det. Far og mor bliver skilt, og jeg kommer til at bo hos min far.

Min storesøster og jeg aftaler, at vi vil snakke med far. Vi vil sige noget til ham. Det bliver mig, der skal føre ordet.

"Efter at Hanne er flyttet ind, synes vi, at du er blevet så skrap" siger jeg. Min søster nikker. Min far mumler et eller andet afvisende. Efter skilsmissen har han ændret sig meget. Han er blevet hård, hvor han før var rund og varm; næsten hadefuld.

Først langt senere forstår jeg, at han prøvede at overleve. Smerten.

"Jeg prøver at skabe nogle gode rammer", er et ofte gentaget omkvæd fra min far i mine teenageår. De bygger altid på det hus. Evig og altid. "Og hvad har du tænkt dig at fylde i de gode rammer", har jeg ofte lyst til at spørge ham, "din vrede?" Eller, tænker jeg nu, din sorg? Byggede du af sorg?

"Jeg ved godt, at du ikke kan snuppe mig", siger han. Jeg er ved at græde, da han siger det. Det er helt forkert. Det er slet ikke rigtigt. Dybden af min sorg viser dybden af min kærlighed. Inderst inde elsker jeg ham mere end jeg kan sige i ord. Men hadet binder mig.

"Af og til ved jeg ikke, hvad der foregår i hovedet på dig", siger han efter at hun har sladret. Han kunne lige så godt sige, at jeg er sindssyg. Noget krymper sig sammen i mig. Vi sidder inde i fjernsynsstuen. Der er ikke flere ord. Livet er slut for længe siden. Jeg har intet forsvar. Men inderst inde føler jeg, at han er uretfærdig.

Huset er fuld af vrede.

Jeg forbander ham. Jeg ser ham lige ind i øjnene og forbander ham. Han glipper kort med øjnene. Så fortrækkes også hans ansigt i had.

Der var engang en far og hans søn. De elskede hinanden. Hvad skilte dem? Hvorfor hader de hinanden så voldsomt?

Ringbærerens Dagbog og Vandrer mod Lyset!

Vanvidet begynder. Det er ved at arbejde sig op fra dybderne som et vildt dyr, der river og flår i mig. Det er hadet, der arbejder.

Jeg ser på et billede fra den dag, jeg flyttede hjemmefra. Jeg står foran en bil, Peugeot´en, der er højt læsset med alskens indbo. Jeg smiler. Er nyklippet. Ser rimelig godt ud. En klovn med malet smil/og helvede i hjertet, som jeg engang skrev i et digt om mig selv, tænker jeg nu.

Siden min drøm om Gud har jeg søgt Ham. Jeg finder ikke tilfredshed i bibelen og kristendommen, men finder to andre bøger, ”Ringbærerens Dagbog” af Peter Kjærulff, og ”Vandrer mod Lyset!” udgivet ved Michael Agerskov. Den første er en personlig – og, tænker jeg nu, tvivlsom - beretning om tidligere liv, reinkarnation, den anden fortæller historien om, hvordan Satan faldt men senere vendte tilbage til lyset.

For første gang siden mit eget fald er der noget, der virkelig interesserer mig. Bøgerne gør et mægtigt indtryk. Men samtidig nager tvivlen mig. Hvad nu hvis bibelen alligevel er sand, og dette er budskaber fra det virkelige helvede og den virkelige djævel?

Denne tvivl følger mig i mange mange år efter første gang at have læst specielt ”Vandrer mod Lyset!”. Også selv om jeg tilgiver djævelen, som man opfordres til i værket.

Jeg drømmer. Et smukt rosa lys flyder ind i min tanke. I lyset er der en smilende kvinde. Det er den smukkeste kvinde, jeg nogensinde har set. Lyset pulserer og vibrerer. Jeg vil hen til hende, men hun gør mig det forståeligt, at det må jeg ikke. Så fører hun en hånd op til sin mund, og puster noget af det rosa og hvide lys mod mit hjerte. Det er kærlighed.

Jeg tror, at det er min dual. ”Vandrer mod Lyset!” taler om dualer. Tvillingesjæle, for evigt hører de sammen, på tværs af tid og verdener, hedder det.

I dagene efter har jeg det for en gangs skyld rigtig godt. Men senere viser hun sig i andre skikkelser, andre kvinder, men alligevel bestandig den samme. Det får mig til at tænke, at hun slet ikke lever i denne verden, men i den næste...

Jeg drømmer. Om et hvidt og rødt ansigt, der ligger begravet i jorden. Det og så ordet, ”Diabulos”.

Jeg afbryder forbindelsen til min far. Jeg vil ikke se ham mere. Vi tager en kejtet afsked. ”Sig at vi ses igen”, siger jeg et sted fra det ydre rum.

Min lillesøster har senere fortalt, at han græd, så huset rystede, da han kom hjem. Jeg selv drømte natten efter, at der var udbrudt atomkrig, og at jeg gemte mig under sengen. Atombomberne sprang og blev ved med at sprænge. Det er sidst i 80´erne.

Selv om jeg tvivler, begynder jeg at læse teologi. For at forsøge at reformere kirken ved kildekritisk arbejde og i overensstemmelse med ”Vandrer mod Lyset!”. Jeg vil ikke være præst.

Jeg hører the Cure, ”Pornography”, og drikker øl. Musikken er så sort og ond, at det gør godt. Jeg sidder på min kontorstol ved skrivebordet. Pludselig lægger jeg hovedet i hænderne, og tænker ”hvad skal der blive af mig?”

Min far opsøger mig igen. Jeg bliver glad, da jeg ser ham. Men jeg har ikke forstået, at jeg har gjort ham ondt. Han er meget sårbar, da han står overfor mig. Vi genoptager forbindelsen.

Anne Marie. Når du læser op af de græske tekster, bobler et rosa lys op i mig. Jeg tror, at du er min dual.

Jeg sætter mig, uden at have snakket med dig, frysende på en bænk på Harald Jensens Plads, og skriver et brev til dig. Egentlig er jeg allerede syg. Men jeg elsker dig, og jeg længes efter dig, længes efter kvinden i mine drømme.

Du svarer. Du kommer og besøger mig på kollegiet. Jeg føler kun angst, ingen fred.

Vi begynder at ses. Vi tager i biografen. Vi ser "Døde Poeters Klub". I bussen på vej hjem kan jeg ikke se direkte på dig. Jeg kan ikke se folk i øjnene. Men jeg ser alligevel som med klarsyn et helt rent, varmt, klart pastelgrønt lys fra dine øjne når du ser på mig. Du elsker mig.

Jeg har stærke seksuelle følelser for dig. Men det hele, sex, kærlighed, lidelse holder jeg for mig selv. Jeg er som en atombombe, der helst ikke må sprænge. Men inderst inde ved jeg, at det vil ske.

Vanvidet arbejder i mig, hadet bærer frugt. Jeg føler kun angst. Det bliver for meget. Jeg ringer en nat til Psykiatrisk Hospital i Risskov og beder om at blive indlagt. Den venlige stemme i røret siger, at jeg ikke lyder særlig syg. Jeg er lige ved at le.

Jeg går den lange vej fra kollegiet ud til hospitalet, og bliver alligevel indlagt. Jeg er ved at miste grebet totalt, og jeg føler, at jeg kan gå amok hvert øjeblik det skal være.

Jeg forsøger at skrive digte, men det vil ikke rigtig lykkes. Det er som om, kernen er smurt ind i sæbe. Den glider bestandig fra mig. Mine ord er fulde af noget slimet, ambitioner og ellers tomme, kraftløse. Jeg er ikke digter. Ikke endnu. Først må jeg finde kernen og holde den fast.

Dog er der to gode og autentiske linjer:

*min personlighed spredes
som flamingokasser i storm*

Jeg må erkende det. Min far havde ret. Jeg er sindssyg.

II

Hul på bylden

Det går hurtigt ned ad bakke. Jeg er blevet udskrevet, og har stadig kontakt til Anne Marie. Og min far. Omkring mig jubler alle over Murens fald. Men jeg er ved bunden. Snart.

Jeg kontakter Peter Kjærulff. For at få hjælp. Rigtig hjælp. Jeg møder ham første gang i en lejlighed i Aarhus. Det han siger er, at jeg kan se mørket. Mit mørke. Og det kan kun lyset, siger han.

Jeg får derfor den tanke, at jeg slet ikke er så dårligt et menneske endda. Ja, da jeg går hjem fra den første terapi-session, er jeg i ekstase. Jeg er en af de yngste, som "Vandrer mod Lyset!" taler om, og Anne Marie er min dual.

"Jeg skal være i lyset, jeg skal være i lyset, jeg skal være i lyset..." tænker jeg i ekstase. Jeg ligger på sengen. Pludselig rejser en ildsøjle sig fra mit haleben og opefter. Mine tanker ændrer sig. Ildsøjlen når hovedet og vil ind. Jeg tænker: "Hvis dette er Guds vilje, så lad det ske!". Jeg lytter efter Guds stemme. Men Han er tavs, eller også kan jeg ikke høre Ham.

Jeg lader ildsøjlen komme. Men da den er ved toppen, tænker jeg: "Ja, jeg skal være i lyset, jeg skal være stor, så jeg rigtig kan træde på de små...". Dette er helt forkert, tænker jeg, og bryder af inden ildsøjlen kulminerer.

Jeg drømmer. Jeg er et lille grantræ, der slås med en slange af ild. Så er der et stort træ, et mægtigt træ. Det er så stort, at jeg ikke kan overskue det. Det klapper mig venligt bebrejdende på hovedet. Det er Gud. Jeg tænker, at jeg havde hovmodige tanker om at være en af Guds Tjenere, som

”Vandrer mod Lyset!” taler om, i ekstraordinær inkarnation.

Jeg drømmer. En dæmon rejser sig fra dybet. Det er en stenagtig skikkelse med min egen tyngde. Jeg tænker i drømmen, at jeg har ventet på dette hele mit liv. Jeg tvinges ud til venstre side af dæmonen, samtidig med at jeg udstøder nogle gurglende lyde. Så retter jeg mig op, ser dæmonen, som er underligt blågrøn, i øjnene, og siger: ”I Guds navn, forsvind, eller søg hjælp!”. Dæmonen bliver stående. Så samler jeg al min styrke, og siger højt: ”Aum!” Jeg har læst, at dette er et andet navn for Gud. Så forsvinder dæmonen.

Jeg har sejret. Tror jeg. Men det er ikke bunden. Ikke endnu.

Jeg er i ekstase og sejrusrus. Jeg stormer ind til Anne Marie, og siger før jeg har sagt hej: ”Jeg kommer for at sige, at jeg elsker dig!” Det er som om hun synker noget. Hun siger ikke noget. ”Vil du ikke gå i seng med mig?” spørger jeg så. ”Det ved jeg ikke, om jeg kan”, svarer hun. ”Nej,” siger jeg fortvivlet, ”jeg må hellere gå hjem”. ”Ja”, siger hun.

Telefonen ringer. Det er Anne Marie. Det er slut. Mit vanvid er blevet for meget for hende. Eller hvordan det nu er.

Jeg sætter mig i stolen i stuen på kollegiet. Mine tanker bliver sorte. Dette er bunden. Der er ikke mere at sige. Livet er slut. Endnu en gang.

Jeg drømmer. Sorte bånd bliver klasket omkring mit legeme. De kommer nedefra og kommer hele vejen op. Da de passerer halsen, udstøder jeg et skingrende skrig. Så åbner afgrund efter afgrund sig i mit hoved. Jeg ser ned i afgrundene, og tænker, ”er det det, andre mennesker kalder at dø?” Så er jeg lidt ved siden af sengen i drømmen, og ser ind i et underligt blågrønt, flimrende helvede, og føler en afgrundsdyb angst. Til sidst lyder der barnegråd henne fra vinduet. Jeg ved, at det er Gud, der griber ind.

Jeg vågner op, liggende i fosterstilling, på højre side.

Det var bunden.

Jeg begynder at kæreste med Heidi, en sød pige fra kollegiet. Hun er også psykisk syg. Men jeg føler, at der er sprunget en atombombe i mit hoved, så det er svært.

Det ender dog med, at vi flytter sammen for os selv. Jeg begynder i revalidering i et frostkøkken, der laver mad til pensionister. Heidi arbejder der også.

Jeg har det, som står jeg der, hvor atombomben er sprunget – og mirakuløst har overlevet. Sådan har jeg det hele tiden, mens Heidi og jeg er sammen. Det er en atomørken, en atomvinter.

Jeg drømmer. En sort skal er revnet, og en lys personlighed er på vej ud af skallen.

Der er gået hul på bylden. Ved den ultimative, åndelige fødselssmerte.

Jeg beder min stedsøster, hende jeg forgreb mig seksuelt på, om tilgivelse og får den.

Psykose

Langsomt, gradvist vokser min selvtillid efter min åndelige genfødsel. Til sidst føler jeg mig så stærk, at jeg beslutter at droppe medicinen, som jeg har fået siden genfødslen.

Jeg sidder i sofaen i vores fælles hjem i Solbjerg. Jeg har total koncentration om nuet. En mægtig lyssøjle rejser sig på højre side af mit hoved. Det er en ring, som næsten sluttet. Jeg føler mig meget stærk.

Men jeg er igen overmodig. Jeg bliver psykotisk af ikke at tage medicinen. Det er som en atomekspllosion, der sprænger verden fra hinanden, og sætter den omvendt sammen bagefter. Eller som et spejl, der viser præcis det modsatte af virkeligheden. Eller som et fotografisk negativ af virkeligheden.

Hvor Gud i mine øjne før var kærlig, mild og omsorgsfuld, bliver Han nu streng og fordømmende. Englene bliver til dæmoner, der forfølger mig. Og Heidi som jeg elsker, bliver min fjende.

Jeg vandrer hvileløst rundt på gader og stræder i månedsvis og hører stemmer. Eller sidder helt stille på førstesalen i vores lejlighed og hører stemmer. Stemmer. Altid stemmer. Der er ingen fred.

Jeg bliver indlagt igen. Heidi og jeg går fra hinanden. Langsomt kommer jeg mig igen, da jeg begynder at få medicin igen.

Jeg flytter tilbage til min fødeby, Odense. Er alene. Ensom.

Et par år senere dropper jeg igen medicinen, og bliver igen psykotisk. Det er igen tiden for den omvendte verden.

Men under denne psykose oplever jeg noget virkeligt og noget vigtigt: Jeg opnår tanke-vilje-enhed, som "Vandrer mod Lyset!" taler om. Det føles som to mægtige plader af lys, der ved en mod hinanden sammenglidende bevægelse smelter sammen i mit hjerte. Det er fuldendelsen af den proces, der startede da jeg sad og koncentrerede mig helt om nuet i Solbjerg. Ringen af lys.

Jeg er hel. Men lidelserne er slet ikke ovre endnu.

Lyset bryder igennem

Jeg drømmer. En sølvstreng skyder op fra jorden, og forsvinder opad til svimlende højder. Jeg kravler op ad strengen. Næsten oppe kommer en stor edderkop ned mod mig, men den hverfer jeg væk med lethed. Jeg fortsætter helt til toppen, hvor strengen er gjort fast. I et firkantet felt i loftet står ordene: "Helvede er ikke mere".

Jeg tager det som et tegn på tingenes tilstand. I virkeligheden er det en profeti om noget fremtidigt. Igen tager jeg glæderne på forskud.

En dag jeg ligger og hviler mig, strømmer en fuldstændig grænseløs og total kærlighed mig pludselig i møde. Det er et klart, varmt, rent, pastelgrønt lys, som jeg har svært ved helt at rumme. Jeg tænker, at det er min dual, der uden at være konkret tilstede, viser mig, hvor meget hun elsker mig.

Jeg drømmer. Jeg får et mægtigt orange lys af Gud.

Jeg har det dårligt. Jeg er under et stort, indre pres. Men jeg har min tanke-vilje-enhed. Alligevel tvivler jeg stadig på det hele. Måske findes djævelen alligevel som de kristne siger.

Men en aften bryder lyset igennem. Det er i slutningen af januar 2001. Med åndens øje ser jeg et mægtigt orange lys bryde igennem på venstre side af mit legeme. Samtidig sluttet en lysring over mit hoved. Et mægtigt mørke forsvinder ned og ud fra mit legeme.

Jeg forstår umiddelbart, at det er mørkestrømmen fra de Ældste, som "Vandrer mod Lyset!" taler om, der bliver brudt og forsvinder.

Jeg har en række varme, trygge drømme om Gud.

Men jeg er stadig syg.

Gitte

Jeg møder Gitte. Det er i marts 2001. Vi har mødt hinanden før i Distriktspsykiatrien. Hun er også syg. Det er først nu, at jeg for alvor lægger mærke til hende.

Da vi mødes og bliver kæresten, har hun en rødternet nederdel på. Jeg elsker hende, og føler mig meget tryk sammen med hende. Hun tilbyder mig en ubetinget hengivenhed og kærlighed. Det jeg altid har drømt om. Vi flytter sammen.

En nat vågner vi begge ved, at vi omfavner hinanden i søvne. Hun ler sagte.

Jeg drømmer. Gud smiler til mig og siger: "Opgaven er løst". Jeg fortsætter: "Ja, og i 2006 kontakter jeg kongen for at arrangere en fodboldkamp mellem Asien og Mellemøsten med det mål at bringe fred i havet".

I radioen spiller de hele tiden, "Comes around, goes around" med Addis Black Widow. Gitte bager vafler til morgenmad. Hvad er dette? Er det lykke?

Jeg bliver steriliseret. Vi er enige om ikke at få børn. Risikoen for at få et sygt barn er 50%. Det kan vi ikke forsvare.

Vi oplever sammen en lykkelig tid.

Men d. 11. september 2001 ringer min far og siger, at de har bombet New York og Washington. Jeg bliver chokeret. Er i chok da vi har ringet af. Jeg tror, at det er russerne, og at det er atomkrig. Gitte og jeg skynder os at tænde for tv. Vi ser CNN. Det går op for os, at det er et frygteligt terrorangreb.

Det bringer mig totalt ud af balance. Vores hvedebrødsdage er slut. Jeg bliver meget vred.

Og fortvivlet. I mit tåbelige storhedsvanvid skriver jeg en mail til George W. Bush, hvor jeg i kraftige vendinger advarer ham mod at angribe Afghanistan.

Det hjælper selvfølgelig ikke, og Alliancen angriber Afghanistan.

Verden går stadig sin vante, skæve gang.

Jeg bliver syg af det angreb, og begynder at trække mig fra Gitte. Jeg er også vred på hende. Hvorfor? Jeg ved det ikke. I nogle omgange forsøger jeg at forlade hende. Men vi kan ikke undvære hinanden. I sit storsind tager hun mig hver gang tilbage.

Jeg har altid drømt om en kærlighed som Gittes. Den ubetingede, helhjertede. Men da jeg får den, kan jeg næsten ikke rumme det. Pas på med bønnerne til Gud. Somme tider bliver de bønnehørt.

Nøglen

Jeg drømmer. Det skete for omkring 2000 år siden. Jeg levede da med min mor, far og søster i et arabisktalende land. Jeg kommer løbende hen til min søster, som jeg elsker over alt på Jorden. Jeg omfavner hende bagfra. Til min undren er hun blød der hvor jeg har mine hænder. Hun er ved at få bryster. Jeg lader hænderne glide ned, og mærker da noget vidunderligt blødt. Hår. Scenen skifter. Min far skælder mig ud, så huset ryster. Jeg fornemmer svagt min mor, som prøver at forsvare mig med, at jeg kun er en lille dreng. Jeg bliver sendt bort. Jeg dør. Jeg spørger i drømmen, hvordan jeg døde. Jeg ser da et stort, sort hav.

Omkring 10 år senere gentager denne drøm sig. Men denne gang er fokus på min død. Min far er

denne gang mere afdæmpet. Men sammenbidt. Han er matematiker, og frygter for sin karriere, som følge af min "forbrydelse". Jeg bliver sendt væk. Jeg siger, fuld af rædsel, til min søster: "Hvordan skal det gå mig? Jeg er kun 8 år!" Hun er 10. Jeg bliver taget af et stort dyr. Måske en løve. Der er en lang dødssekvens. Dyret har fat i min nakke. På et tidspunkt dasker det let til mit ene ben for at få mig til at være stille. Smerten er uudholdelig og det bliver ved. Lige før jeg dør, ser jeg ordet "Gud" i guldbogstaver. Det trøster mig meget.

Ifølge disse gentagne drømme er min nuværende far og stedsøster, hende jeg forgreb mig imod, og min far og søster fra dengang identiske.

Måske er det derfor vi hader hinanden så meget...

Jeg drømmer. Min far og jeg har siden, gennem århundrederne og årtusinderne, fulgt hinanden og forfulgt hinanden. Skadet hinanden.

Men kan vi komme til en forsoning nu?

Kundalini og tilgivelse

I foråret 2006 beslutter jeg at prøve at skifte medicin. Det går ikke godt. Jeg kan åbenbart ikke undvære Trilafon, som jeg har fået siden jeg blev rigtig syg.

Jeg taber mig meget, og har kaos i hovedet.

Jeg har i mange år lidt af noget, jeg kalder tankemylder. I mangel af en bedre betegnelse. En aften er det særlig slemt. Tankerne hvirvler rundt, det er som om mørket koger over. Jeg kan næsten ikke trække vejret. Til sidst siger en stemme til venstre for mig: "Jeg er Gud!"

Umiddelbart ved jeg, at det er kundalinen, ildsøjlen, der bliver brudt. Derefter har jeg mere fred, men skifter tilbage til Trilafon.

Jeg vågner en morgen, og fornemmer min far hos mig. I ånden. Han siger: "Jeg tilgiver dig alt"-

Måske er det dog muligt trods alt at få det bedre. Blive rask?

Jeg tilgiver også min far alt.

Et varmt, uendeligt, klart, pastelgrønt lys ombølger mig pludselig. Det er Guds kærlighed. Oplevelsen varer lidt, og klinger så af.

Men jeg er træt. Jeg har givet alt, hvad jeg havde i mig. Nogle gange føler jeg, at tanken om evighedslevet er en frygtelig byrde. Så håber jeg, at ateisterne har ret, og der intet er efter døden. Trods alle mine oplevelser med Gud. Og inderst inde ved jeg, at det ikke er rigtigt.

Kampen er heller ikke helt forbi endnu.

Dommedag

Jeg drømmer, at noget holder mig fast bagfra, og stiger op i mig. Så ser jeg Guds smilende ansigt, som pludselig bliver sorgfuldt. Jeg siger: "Jeg vil sejre!" Så smiler Gud igen.

Drømmene om djævelen og helvede tager til i antal og styrke. En nat drømmer jeg, at dommedag det er nu.

Der raser en storm i mig. Jeg ved ikke længere noget som helst. Er jeg en af de yngste? Er jeg en

menneskeånd? En af de Ældste? Eller er kristendommen sand, og ”Vandrer mod Lyset!” løgn?

Jeg ved intet. Kun at afgørelsen det er nu.

Jeg drømmer, at jeg kæmper mod forskellige uhyrer. Et af dem får mig med i helvede. Der er djævelen. Jeg bliver lagt på et operationsbord med et skærende, kunstigt lys over. Djævelen er en stor, sort flad skikkelse. Han hidser sig op. Så dukker Gud pludselig op. Han står ved siden af djævelen. Jeg rækker hænderne ud efter Gud, og Han tager mig med ud af helvede. Drømmen slutter med, at jeg flere gange siger, at jeg er Guds barn.

Sagens kerne

Og det er jo dét. Stormen raser stadig i mig, men den falder til ro, da jeg erkender, at uanset om kristendommen eller ”Vandrer mod Lyset!” er sand, og uanset mit sjælelige tilhørsforhold i øvrigt, så er jeg Guds *barn*. Dette er mit helt personlige, rolige punkt – mit ubedragelige punkt, som så længe har været dækket til, begravet i mørke og sygdom – det punkt, som alle mennesker rummer, det hellige i enhver, og det som giver en stærk, ubrydelig og rolig fornemmelse af ens sande identitet.

Stormen falder til ro. Ja, jeg er Guds barn – og igen et åbent og frit menneske. Måske rask. Måske ikke. Men bare et menneske.

cpo 2011